

[Finansministeren.]

vil sidestille 67-årige og derover med dem, der er under de 67 år, må man også tænke på, at hver gang vi lægger 100 kr. på pensionen, for at pensionisterne skal undgå at blive ringere stillet ved at skulle betale skat af deres almindelige pension, skal de igen betale skat af de 100 kr., de får ekstra, og således må man blive ved med at trække sig selv op ved hårene hele tiden i et system, hvorefter de principielt skal betale skat ligesom yngre erhvervsgrupper.

Vi har ikke i mange år haft et skattesystem, hvor der ikke blev taget hensyn til de ældre. Man har vel haft det i tidligere folketing, fordi man har betragtet mennesker, der er folkepensionister eller invalidepensionister, som mennesker med en nedsat erhvervsevne, der ikke er i stand til at udfolde den aktivitet og dermed sikre sig den indtjening, der kan gøre, at de naturligt kan sidestilles med andre borgere beskæftningsmæssigt.

Hr. Kjær Rasmussen var inde på en betænkning, der blev afgivet i folketinget i 1967 vedrørende de gamle nedslagsregler, og hvor udvalgsflertallet siger, at man ønsker ligestilling imellem ældre og yngre borgere. Det ønskede jeg også, og deri er jeg enig med hr. Ømann, hr. Stetter og flere andre. Det ville selvfølgelig være rigtigt, om man sagde: ligegyldigt om det er manden på 70 år, der har tjent 20.000 kr., eller det er manden på 50 år, skal der beskattes ens. Men man skal også passe på, at man ikke selv kvæles ved en gennemførelse af principper. Vi har nu gennemført princippet om, at der skal beskattes helt, og så kan vi se, at når pensionisterne aldrig er blevet det før, kommer det til at virke som et hårdt slag for dem, når de nu beskattes af de små indtægter, de har ved siden af pensionen. For at råde bod på det, kommer vi med dette lapperi, kan man kalde det — men en lap, der er holdbar, er da også god; så slipper man for at udskifte hele klædningen, det er der jo ikke altid grund til.

Jeg vil meget gerne drøfte problemet, om vi kan komme til en ligestilling. Jeg tror bare, at når det kommer til stykket, vil man i dette folketing ikke acceptere ligestillingen, når man ser, hvilke konsekvenser det får for gamle, invalider, kronisk syge, mennesker; der ikke har deres erhvervsevne. Derfor må man snarere sige, at det er et til-

læg, de får her. Folketinget yder dem et ekstra personfradrag mere som følge af en nedsat erhvervsevne, end bare fordi de er 67 år, men man antager, at når de er blevet folkepensionister, har de ikke samme mulighed for at forøge deres indtægter som mennesker under denne aldersgrænse.

Det er også forsøgt på at få ligestilling, der gør, at vi nedtrapper dette personfradrag. Det er for at imødekomme det synspunkt, at når der er 27.000 kr. i indtægt, skal der ingen forskel være imellem den 65-årige og den 67-åriges beskatning. Har en mand en sådan social status, en sådan levestandard, at han har en skattepligtig indtægt på 27.000 kr. og derover, er der samme beskatning for den gamle og for den unge. Men for de gamle, som har en lille indtægt, har man ikke ment at kunne gennemføre den fulde ligestilling. Det er princippet om den fulde ligestilling, der fraviges med forslaget, og jeg skal bestemt ikke råbe hurra i den anledning, men sige, at jeg godt forstår indvendingen imod det. Jeg vil dog ikke dermed sige, at jeg vil gå ind for de tanker, der er fremsat under debatten om, at man så skulle forpligte sig til at give alle med små indtægter det samme personfradrag, for det koster mange penge, især når udskrivningsskalaen er opbygget sådan, at det kommer alle til gode, ligegyldigt hvor de befinder sig i indtægtssojlen, hvis vi får et større personfradrag. Ved dette ekstra personfradrag til de gamle og invaliderne undgår man, at det kommer de mere velhavende til gode.

Jeg takker de ordførere, der er gået ind for lovforslaget, og som har ment, at der var foreslået et rimeligt forløb for nedtrapningen. Jeg er naturligvis villig til i udvalget at drøfte de kommunale skatteprocenters indflydelse på det spørgsmål, vi her står over for, ligesom jeg er villig til at drøfte hele den problematik om gamle og yngre grupper, som jeg her har sagt noget om.

Hr. Grünbaum var inde på trækprocentens psykologiske virkning. Det er rigtigt, at efter at vi har fået trækprocenterne, er marginalskatteprocenterne blevet befolkningen meget mere bevidst, for nu kan man se på sit træk kort, at så og så meget skal man betale af det, man tjener ekstra. Men det står dem ikke altid lige klart, at de til gengæld har de første 10.000 kr. skattefrit, i